

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa C. C. T.

przeciwko M. w J.

o przywrócenie warunków pracy i płacy, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadwymiarowych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 31 stycznia 2017 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w J.

z dnia 5 października 2015 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany: Miasto J. – M. w J. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 5 października 2015 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 42 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 grudnia 1982 r. - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1379 ze zm.), polegającą na przyjęciu przez Sąd, że pełny czas pracy osoby zatrudnionej na etacie pedagogicznym, określony w umowie o pracę, stanowi realizację *pensum* mimo braku zajęć dydaktycznych, opiekuńczych i wychowawczych prowadzonych rzeczywiście bezpośrednio z uczniami, a także naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 42 ust 2 Karty Nauczyciela, polegającą na przyjęciu, że praca urzędnicza organizatora imprez sportowych jest pracą na rzecz uczniów

stanowiącą realizację *pensum* mimo braku zajęć dydaktycznych, opiekuńczych i wychowawczych prowadzonych rzeczywiście bezpośrednio z uczniami.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, „albowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i potrzeba wykładni art. 42 ust 1 i 2 Karty Nauczyciela polegająca na ustaleniu czy czas pracy nauczyciela określony w umowie o pracę jest równoznaczny z realizacją *pensum* oraz czy sam fakt zatrudnienia na stanowisku nauczyciela daje podstawę do uznania, że praca przez niego wykonywana jest pracą a na rzecz uczniów rozumianą jako *pensum*.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Przez istotne zagadnienie prawne, w rozmięczeniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003).

Inaczej rzecz ujmując, problem prawny przedstawiany w ramach wątpliwości interpretacyjnych wynikających z rozbieżnego orzecznictwa sądów bądź ujęty jako istotne zagadnienie prawne występuje w sprawie tylko wtedy, gdy ocena prawna Sądu Najwyższego będzie miała wpływ na rozstrzygnięcie skargi kasacyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 23/15, LEX nr 2021942).

W tym kontekście przedstawione przez skarżącego wątpliwości nie mają żadnego wpływu na wynik niniejszej sprawy. Wątpliwości skarżącego w istocie dotyczą tego, czy pracę nauczyciela zatrudnionego w międzyszkolnym ośrodku sportowym jako organizatora imprez sportowych można zakwalifikować jako pracę dydaktyczną względnie opiekuńczo-wychowawczą, a ich rozstrzygnięcie nie zaważy na losach skargi dlatego, że przedmiotem sporu między stronami na etapie postępowania kasacyjnego jest roszczenie powódki o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadwymiarowych, którego podstawę prawną stanowi art. 35 ust. 2 i 3 Karty Nauczyciela, nieujęty w podstawach kasacyjnych.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.